

Forfatter: Udrag fra Pulcinellen

Titel:

Citation: "Fjorten eventyr og fortællinger", i *Fjorten eventyr og fortællinger*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1989, s. 214.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann01-shoot-idm140296365583008/facsimile.pdf> (tilgået 23. juni 2021)

Anvendt udgave: Fjorten eventyr og fortællinger

gjælde for – saa vis dig i din Majestæt! Med en ringere Natur, end min egen, vil jeg hverken skifte Ord eller prøve Kræfter!»

Hundeskræmslet reiste sig nu paa Bagbenene. Det havde en Hestefod og forfærdelige Kloer. Det sprædede Ild af et Slags Dragesvæg. – Det greb Pulcinellen i Fauskappen med den ene Klo og viste ham med den anden et Papir med blodrode Bogstaver.

«Vil! det har sin Rigtighed! Contracten er udløbet!» – vedblev Pulcinellen og loe vildt med den kvækkende Stemme. – «Vil du flyve til Helved med mig paa min Kappe? Velan!» – Han rev Kappen af sine Skuldre og udbredte den paa Bræderne. – «Det kan skee, naar jeg er færdig og med tilbørlig Pathos har fremsagt min Udgangsreplik for dette æsthetisk dannede Publicum!»

Idet nu den unge Pige saae den opreiste Djevleskikkelse og de Flammet, den udspyede, styrtede hun med et Krampeskrig i Modrens Arme og blev hastig bortfjernet.

Pulcinellen studsede for et Øieblik, men var strax inde igjen i sin Rolle. Dog nu var det som Gjøgleren i ham pludselig var forsvunden, og den ødelagte Konstrøeraand atter vilde udtræde af sin Ruin. Han foer med Haanden over Munden og borttog uden tvivl det skjulte Instrument, der vanhædede hans Stemme. Han vendte sig mod Djevleskikkelsen med sand tragisk Høihed i Blik og Miner, og med sin smukke naturlige Stemme, uden Spor af Ironie og Travestering, fremsagde han paa Italiensk i ubunden Stil den glimrende Replik i Byrons Manfred, hvormed Helten i sin Dødsstand trodser Dæmonen, han har forskrevet sig til, og ligesom tihættgjør ham. Han ser Dæmonernes Fyrste for sig, men træder ham under Øine med sin Aands-Overlegenhed; han føler en større Magt i sin egen Villie, end alle Dæmoners tilsammen. Han bøier sig kun for Nødvendigheden i den Undergang, han selv med Frihed har valgt og beregt sig, medens han endog tilsidst med atheistisk Overmod afviser enhver Aandemagt udenfor sit eget Væsen. «Hvad jeg har øvet – er øvet!» – lod det med sandt tragisk Udtryk fra Skuespillerens Læber, og med en Sandhed, som om han udtalte sin egen dybeste Følelse, tilføiede han med Haanden knuget mod sit Bryst – «jeg føler en Kval her, som du hverken kan forøge eller formindske.» Men nu løftede han sit Hoved med en Kraft og Stolthed, som syntes at trodse den evige Dømmer selv med de Fordømte, og med afsindig Selvmodsigelse vedblev han: «Den udødelige Aand er ansvarlig for sig selv, men ikke